

NARRATIVA ■

'La grip del 1918'. Primer relat del Concurs de Narrativa Curta La Gralla

CINEMA ■

Les pel·lícules més destacades que concursen al Festival de Canes

TECNOLOGIA ■

Consells perquè la wifi funcioni millor

EL

MAGAZÍN

Divendres, 9 de juliol de 2021

Rescats a alta mar

Entrevista a Òscar Camps, fundador de l'ONG Open Arms

ENTREVISTA

ÒSCAR
CAMPS

“Tots tenim un petit Donald Trump a dins i hem de procurar tenir-lo minimitzat”

Òscar Camps Gausachs (Barcelona, 1963) va fundar Open Arms el setembre de 2015, després de veure les imatges d'Aylan Kurdi, un nen de 3 anys mort en una platja de Turquia. En aquell moment, va decidir actuar perquè les persones migrants no morissin al mar. Sis anys després, i amb més de vuitanta missions a l'esquena, està més convençut que mai del bé que fa a la societat. Amb la pandèmia, Open Arms ha anat una mica més enllà.

**Text: Jan Mompín, Agustí Bernad i Oscar Grau
Fotografia: Olmo Calvo i Joan Mateu Parra**

A principis de maig, Open Arms va fer la primera missió aèria amb un enviament de material sanitari a l'Índia. Han obert una nova via d'acció?

Hem hagut de fer la primera actuació per aire perquè vam veure que hi havia un evident col·lapse al sistema sanitari indi, i en una setmana en vam tenir prou per recollir 23 tones de material mèdic indispensable i enviar-lo a través d'una aliança estratègica amb la Fundació Vicente Ferrer, amb Solidaire i amb DKV Seguros, l'Hospital Parc Taulí, el Sant Joan de Déu i la Generalitat de Catalunya. En total, vam enviar 230 concentradors d'oxigen, 250 respiradors i fins a 170 bales d'oxigen. Si una organització petita com Open Arms pot fer això, ni m'imagino què poden fer les grans organitzacions.

I a Catalunya, al llarg de la pandèmia s'han implicat amb personal sanitari i voluntaris presents a 470 residències i amb 35.000 PCR fetes. Com ho han viscut?

Quan va esclatar la pandèmia el Departament de Salut ens va autoritzar a crear una trentena d'equips de treball amb un total de 80 voluntaris perquè morien 150 avis cada dia. Vam fer una crida perquè la gent ens deixés cotxes per treballar, els vam envinilar i vam fer equips de joves perquè fessin PCR. També vam implicar-nos en la mobilitat de les persones positives des de les residències fins als centres de salut. I aquest ha sigut el repte més gran que hem tingut durant la pandèmia.

Han canviat els rescats marítims durant la pandèmia?

Ens hem vist treballant des de casa, però no hem deixat de treballar al mar. La pandèmia ha activat una sèrie de protocols nous al vaixell per garantir la seguretat dels voluntaris i de les persones

que rescatem. Això ha dificultat l'organització, la despesa i la tasca, tot i que no ens ha frenat. Les administracions han utilitzat la pandèmia per dificultar-nos la feina, imposant-nos quarantenes tot i tenir PCR negatives. Això és una inacció deliberada. Pel que fa a les dades, durant la pandèmia estan arribant més migrants que mai, pels seus propis mitjans, a Itàlia o Malta.

En l'àmbit polític, qui dona suport a Open Arms?

A cap polític li fa patxoca posar-se al nostre costat quan la situació està complicada. Hi ha polítics que potser sí que ens donen suport, però ho fan de forma anònima. Som incòmodes per a la classe política i difícils de classificar, perquè no podem silenciar a ningú en ser finançats per la societat civil i estem obligats a denunciar el que veiem. És una responsabilitat molt gran per a nosaltres i ens trobem sols. No pot ser que la gent mori ofegada al mar i facin com que no ho veuen, no ho diguin i evitin que vaixells humanitaris posin el focus mediàtic allà.

Per què es troben tan sols? Què fa Frontex, l'Agència Europea de la Guàrdia de Fronteres i Costes?

Frontex és la policia de fronteres exteriors d'Europa i no té encomanada la missió del salvament, tot i tenir vaixells al mar. El Dret Internacional Marítim obliga els vaixells a parar la seva activitat i prestar socors si detecten una embarcació a la deriva. Les accions de salvament són a 70, 80 i 90 milles de la costa, i el que fan Frontex i les guàrdies costaneres italianes i malteses és replegar-se a les seves aigües territorials, a les seves 12 milles. Frontex militaritza les fronteres africanes, posa milícies armades perquè frenin els fluxos migratoris i arma unes zones perquè en desestabilitzin unes altres. És a dir, no es dedica a respectar els

drets humans. En els últims anys, han tingut reunions amb 150 empreses de seguretat, defensa o armament, només amb una ONG i cap amb entitats humanitàries.

I què pretén?

Si llegeixes els seus informes, tenen un llençatge militar, de guerra. L'únic que vol Frontex és presentar uns resultats de 1.400 detinguts anuals per tràfic de persones. Per això, han pujat a l'Open Arms demanant-nos fotos per identificar els migrants que portaven la llanxa i poder-los acusar de traficants. En realitat, els vertaders traficants no estan a les pasteres i no es juguen la vida en una embarcació pneumàtica amb 120 persones a bord. Estan guanyant desenes de milers d'euros, estan a terra i treballen en connivència amb la Guàrdia Costanera i la policia local, tant al Marroc com a Turquia o Líbia.

Com és la relació entre Open Arms i Frontex?

Ens critiquen quan els convé. El director executiu de Frontex, Fabrice Leggeri, diu que fomentem l'*efecto llamada*. I resulta que quan Open Arms no està al mar per culpa de la pandèmia venen més que mai. Arriben a dir que el nostre vaixell va a la costa de Líbia a recollir els migrants, com si fóssim una *golondrina*, quan nosaltres estem a 50 milles de la costa. És a dir, la mateixa distància que hi ha de Mallorca a Barcelona.

Com s'explica que Frontex, tenint acusacions de violació dels drets humans, augmenti el pressupost de 142 a 544 milions en sis anys, amb la previsió que en tindrà 1.000 milions d'euros el 2022?

Europa no facilita vies legals i segures perquè puguin demanar asil o refugi des del país d'origen. L'única opció és posar els dos peus a Europa. I en el cas africà, obliguen els que volen venir a entregar-se al crim organitzat i a jugar-se la vida. Perquè no es pot arribar a Europa si no és a través d'una màfia. Sol·licitar asil o refugi és un dels drets humans, i Frontex és una eina de la UE per evitar que els migrants arribin a Europa i exerceixin el seu dret.

Tot i això, els migrants aconsegueixen arribar.

Els africans no poden agafar un avió ni cap mitjà de transport perquè no els donen visats de turisme, però encara que sembli increïble només el 34% de la immigració arriba per mar. La resta arriba en avió des dels països sud-americans, on hi ha població blanca i catòlica, i d'Europa de l'est. Curiosament, aquesta dada costa de trobar. Perquè els mitjans de comunicació es cansen de dir que la immigració ve per mar, perquè tractem diferent els sud-americans dels africans. Si hi hagués una invasió d'estrangers, que no hi és, ve en avió i arriba a Barajas i el Prat.

Encara que arribin a territori europeu, sigui per mar o per aire, els migrants tenen moltes dificultats per quedar-se.

Les administracions tenen l'obligació d'atendre't si has arribat, i han de respondre la sol·licitud d'asil o refugi, però això no vol dir que l'acceptin. En el cas de denegar la demanda, es busca un país alternatiu amb capacitat per acollir, el que es coneix com a "tercer país segur". La resposta de l'administració, però, pot trigar dos o tres anys a arribar, i durant aquest període els migrants no es poden moure del territori, perquè perden la sol·licitud, i tampoc poden treballar.

I llavors els assenyalen perquè gaudeixen de la Seguretat Social i no paguen impostos.

Hi ha qui diu que un immigrant és il·legal, i això és molt tendenciós. Tots tenim un petit

Donald Trump a dins i hem de procurar tenir-lo minimitzat perquè existeix un discurs d'odi que cala molt a la societat. Així que fa falta estar documentats i viatjar molt per prevenir-nos d'aquestes actituds.

Quina repercussió tindrà aquest racisme a llarg termini?

D'aquí a 10 o 15 anys, la gent criticarà què ha passat aquí. Perquè estem parlant de tres o quatre mil morts anuals al Mediterrani. L'ONU considera que hi ha un conflicte bèl·lic amb mil morts l'any. I al Mediterrani es triplica la xifra. Com pot ser que ningú faci res?

Potser no se'n parla prou als mitjans?

És una situació mediàtica complexa perquè la immigració s'utilitza com a eina electoralista per generar tendències polítiques. Malgrat això, a l'Open Arms han vingut periodistes de tot arreu, des de la CNN fins a TV3. I tots, quan publiquen articles després de veure el que nosaltres hem

vist, no ens deixen dubtes que estem fent el que toca. Per tant, hi ha una línia editorial que diu que fem el que toca i n'hi ha una altra que ens intenta desprestigiar.

Quan ha vist titulars que l'atacaven directament a vostè o a la seva organització, què ha pensat?

Penso que no són atacs casuals, sinó que formen part

d'una estratègia de descrèdit. És molt fàcil criticar-nos, però és molt difícil dir que no fem el correcte. Salvar una vida és el més important que pot fer una persona. Així que han intentat aturar-nos de totes les maneres possibles: ens han disparat a alta mar, amenaçat de mort, segrestat i acusat de ser una organització criminal i d'afavorir el tràfic de persones. Com que ni així han aturat la nostra activitat, han decidit intentar treure'ns els diners dels donants, perquè la gent no doni per por. Tampoc han pogut per aquesta via, gràcies al nostre gruix de donants fidels. I llavors, l'única manera de bloquejar-nos durant 90 dies ha sigut administrativament, amb processos llargs i tediosos. Això ho va fer el PSOE durant una campanya electoral, perquè l'Open Arms no els dona vots a ells, sinó que els dona a Vox. L'extrema dreta utilitza els nostres rescats per alimentar el seu discurs racista.

L'Open Arms va protagonitzar un conflicte molt mediàtic on estaven involucrats Espanya i Itàlia, el 2019.

Resulta que el nostre vaixell és el més perillós del Mediterrani, perquè ha estat bloquejat per quatre països de la UE: Espanya, Itàlia, Grècia i Malta. El 2019, Matteo Salvini ens va bloquejar a Lampedusa durant vint dies, rebent pressió mediàtica tant d'Itàlia com d'Espanya. Ens acusaven de forçar la situació i de tenir una guerra amb Salvini. Estàvem enmig d'una guerra mediàtica contra dos països i la vam guanyar portant Richard Gere al vaixell, que va donar un enfocament internacional al conflicte. Així que en pocs dies vam tenir el vaixell alliberat. Tot el soroll mediàtic es va aturar i va acabar amb un dels protagonistes de la campanya de descrèdit assegut a la banqueta dels jutjats, acusat de segrest, difamació i prevaricació.

Confien que les properes generacions ho faran millor que les actuals?

No confiem, treballem! No serà casualitat. Intentem inculcar als petits de les escoles, educar-los amb uns principis que els ajudin a créixer i a desenvolupar-se com a persones amb responsabilitat i dignitat moral. Hem de fer pinya entre tots. Si tenim l'oportunitat d'ajudar, ho farem.

"Vam guanyar la guerra mediàtica portant Richard Gere al vaixell, que va donar un enfocament internacional al conflicte"

OPINIÓ

Xavier Menós

DE PAS

El meu barri

Arriba el solstici d'estiu i en una pantalla blanca veig el despertar d'un nou dia en un barri que vaig trepitjar durant tretze anys, Washington Heights. Ja en la primera seqüència d'aquesta pel·lícula se'ns presenta els personatges d'una ficció que posa en escena la vitalitat, les lluites, els somnis, les decepcions i els perills de la gentrificació d'uns carrers que van acollir a mitjans del segle passat una onada d'immigrants procedents de la República Dominicana i Puerto Rico. Uns nouvinguts que van fer d'un barri de la part més alta de Manhattan habitat per jueus i irlandesos la seva llar, el seu país, en una illa construïda amb esquadra i cartabó.

Estic a Barcelona, però la meua mirada es passeja en una sala fosca per unes interseccions coronades per un pont d'acer, el George Washington Bridge, que connecta l'estat de Nova York i el de Nova Jersey. Aquesta és una infraestructura que es converteix en un testimoni silenciós d'una producció que et fa emocionar i ballar a parts iguals.

A *En un barrio de Nueva York* (però amb el títol original, i molt més encer-

tat, de *In The Heights*) el director de *Crazy Rich Asians*, John M. Chu, trasllada a la pantalla gran un musical escrit per Lin-Manuel Miranda que es va estrenar a Broadway i que va ajudar a catapultar la carrera d'un creador que arribaria al gran públic amb la seva següent producció, *Hamilton*. Ritmes de salsa, mambo,

Em retornen a la memòria l'olor de la 'fritanga' i dels 'chicharrones', l'arroz con habichuelas' o els pans dolços

hip-hop i una emotiva balada que narra la trajectòria vital de la padrina cubana que protegeix tots els personatges d'aquesta magnífica producció, són els sons que propulsen una història sobre la identitat i els somnis durant una dècada en què els *dreamers* (els fills d'immigrants que van travessar la frontera de

manera il·legal amb els seus pares i que no tenen els papers imprescindibles per poder prosperar als Estats Units) es van convertir en una arma política pel partit republicà i el seu líder suprem, l'oblidat Donald Trump.

La flaire de les crispetes m'acompanya en una tarda de diumenge, però aquesta es va transformant amb les guardades en la meua memòria: l'olor de la *fritanga* i dels *chicharrones*, l'*arroz con habichuelas*, els trossos de gel endolcits amb *sirope* de colors brillants o amb els pans dolços que venien a la pastisseria del costat de casa. Després de dues hores i vint minuts apareixen els títols de crèdit i la mascareta m'ajuda a amagar les llàgrimes que he anat vessant seqüència rere seqüència. M'he reconegut en el *sueño* del protagonista del musical, Usnavi, en la crida de les arrels i en la lluita per la supervivència en un país estrany i ple de reptes.

I aquí és on hi ha el poder d'aquesta producció: tots ens podem reconèixer en les lluites dels seus personatges per aconseguir quelcom íntim i grandios anomenat "petit somni".

Eduard Roure

BADLANDS

El fil podrit

I va arribar la setmana dels indults, en perfecta consonància amb la clatellada provinent d'Europa. Vist en perspectiva, la lògica dels fets sembla bastant òbvia: més que una sentida mesura de gràcia o un agosarat moviment polític per tal de desencallar el conflicte català per part del president Sánchez, hi ha pesat la necessitat d'avançar-se a l'estirada europea d'orelles i mitigar una mica el ridícul.

Corre, corre, amb els indults, que ens la fotran ben forta i ha de semblar que estàvem al cas de la irregularitat. La resolució del Consell d'Europa és tan contundent i ha estat, tanmateix, tan rebregada en forma de comentaris per part de totes les faccions interessades, que ja no hi caldria res més a dir.

Però insistir en el que és conegut no resulta sobrer, així ens estalvien que quedi algun despistat: es demana que s'alliberin els presos independentistes, que es retirin les euroordres emeses contra Puigdemont i la resta d'exiliats, que

Espanya es posi a la feina de reformar els ignominiosos delictes de rebel·lió i sedició; per acabar-ho d'adobar, s'hi fan subtils i sucosos paral·lelismes amb la situació política de Turquia. Encara que no ho vulguin reconèixer, aquesta resolució del Consell adopta la forma del pitjor malson per a un Estat espanyol que s'ha volgut mostrar sempre, a la palestra europea i mundial, com un exemple de democràcia i justícia.

Les xarxes socials també n'han anat plenes, i l'entorn tuitaire en particular ha ofert puntuals mostres d'un enginy mordaç, com les piulades en què es mostrava un mapa polític d'Europa amb dos estats acolorits i designats, respectivament, com a "Turquia Oriental" (el que coneixem com l'actual Turquia) i "Turquia Occidental" (el que coneixem com a Espanya, a l'altre extrem del mapa).

El meu tuit preferit, però, és el que apareix com a resposta a la reacció d'Exteriors espanyol, que assegurava veure "incoherents diverses recomanacions

del Consell d'Europa que qüestionen la llibertat d'expressió dels polítics a Espanya"; el tuit en qüestió replicava reproduint i comparant-hi hipotètiques declaracions justificadores del vándal que entra a l'autopista i se sorprèn que tots els cotxes circulin en direcció contrària. Gran part de la història d'Espanya s'explica d'aquesta manera. El món s'equivoca i ells tenen raó.

Si el món no se n'adona és per efecte de la diabòlica conxorxa dels catalans. La veritat va per una altra banda: un fil podrit, però insidiós i resistent, cus l'Estat actual amb el seu passat franquista.

Vegeu cognoms de jutges, vegeu cognoms de polítics, observeu atentament les bescantades (a Europa) lleis de sedició i rebel·lió. Fins que Espanya no es decideixi a trencar-lo, aquest fil, i faci net esmenant totes les concessions i els silencis de la Transició, retornarem una vegada i una altra al mateix cul-de-sac. I no hi haurà solució ni per a Catalunya ni per a Espanya.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

La deconstrucció del sistema educatiu

Cada govern fa noves lleis educatives i, invariablement, a cada reforma disminueix el nivell d'exigència. Ara es diu que es podrà passar de curs al batxillerat amb una assignatura suspesa. A cada bugada es perd un llençol. Adquirir títols es creu ja que és un dret, però sense que s'exigeixi l'esforç i el treball corresponents. Els processos educatius, en els seus diferents nivells, s'han tornat lleus, líquids i sense friccions. Temps d'espera i de proporció d'alguns rudiments, on més que saber s'incorporen distintius per a l'ocupabilitat. De fet, tot el sistema educatiu s'ha convertit gairebé en una ficció. Més que aprendre, a la qual cosa moltes autoritats acadèmiques reconeixen que és una cosa a la qual ja s'ha renunciat, es tracta d'ensinistrar en l'art d'adaptar-se a circumstàncies canviant i de respondre de manera proactiva els estímuls nous. És aquí on rau la importància de la incorporació de tecnologia digital a l'aula, ja que es tracta d'adaptar la ment, especialment de nens i adolescents, a un entorn i un futur de flexibilitat professional absoluta i contínua. Tots els nivells d'ensenyament s'han convertit en un àmbit lúdic, un *joc*, on s'ofereixen multitud d'oportunitats de diversió i entreteniment, encara que se'ls distingeixi amb el segell de la innovació pedagògica. Alberto Royo parla de la "generació toveta" per tipificar aquests joves i adolescents hiperprotegits pels seus pares, els quals volen lliurar els seus fills de qualsevol esforç. Fem gent molt fràgil i incapaç de suportar qualsevol frustració, cap no, per poc rellevant que sigui. En la mateixa línia, i per sobreviure, els ensenyants practiquen l'estratègia de fer "elquealsnoiselsagradí", i així estalviar-se problemes i dificultats.

El sistema educatiu, en tots els seus nivells, està renunciant a la funció ancestral de proporcionar coneixement a través d'un procés d'aprenentatge. Es tracta de formar una certa classe qualificada d'usuaris d'internet, que sàpiga on buscar determinades dades i què fer amb certs llocs, combinat amb un conjunt de *valors* que es creu que són indispensables per desenvolupar-se en el món professional: flexibilitat, treball en equip, adaptabilitat, innovació, domini de multitud d'anglicismes, utilitarisme... Evidentment, tot això impartit en aules saturades de noves tecnologies tant per les que aporta el centre educatiu com per la profusió d'útils que utilitzen els estudiants i que exhibeixen gairebé sense pudor i autocontrol. Una classe ja no és exactament una classe, sinó "un episodi interactiu en el qual han de sorgir i canalitzar fluxos d'informació variats". El professor ja no és un expert, i encara menys ha de transmetre continguts i saber. La funció del docent és la de proporcionar motivació, simplificar els processos i crear entorns d'aprenentatge. El llenguatge grandiloqüent i impostat no evita que tot s'acosti a la impostura.

De fet, el sistema educatiu col·labora en l'emergència d'aquest nou analfabetisme que és el resultat de considerar que el coneixement està a l'abast de tothom a través del clic, la ficció de poder recórrer a ell quan ho necessitem. La saturació informativa i d'estímuls, el menyspreu arrogant pel coneixement com a experiència personal i l'especialització utilitarista en el procés de formació porta al predomini de la ignorància. El decaïgut concepte de "cultura general" va compensar en part i durant bona part de segle XX el paper emporador de la segmentació, parcel·lació i

la noció tecnificadora del procés formatiu. La pèrdua de capacitat d'atenció i concentració dels estudiants, la forçada reducció dels nivells d'exigència i la *gamificació* educativa han fet la resta perquè la situació actual de les nostres universitats, instituts i escoles sigui més aviat depriment. En l'aprenentatge digitalitzat només es frega la informació, fomentant una instrucció ràpida, però molt simple. Els estudiants ja no adquireixen la narrativa imprescindible per poder construir el marc dels esdeveniments. Es pensa amb el que se sap, i se sap poc, perquè tant l'actitud del nadiu digital com de la pròpia docència tendeixen a menysprear el coneixement en la mesura que es creu posseir la capacitat d'accés. El recurs a internet ens fa més incultes i més superficials.

Com ha fet notar Nuccio Ordine, gairebé tots els països europeus han disminuït els nivells d'exigència educativa, amb l'objectiu que els estudiants superin els cursos amb molta facilitat. Es tracta de permetre superar els exàmens, però sobretot la seva substitució per formes d'avaluació més lleugeres. Un intent il·lusori per mantenir una normalitat acadèmica que no existeix. Els estudiants i les seves famílies ja no toleren no superar un curs. No fer-ho comporta culpabilitzar la institució educativa, i no la falta d'hàbit i predisposició a la feina del matriculat. Per aconseguir que uns estudiants sense cap capacitat i esforç es puguin graduar (que no aprendre, ja que no es tracta d'això) i fer la seva estada més còmoda i agradable no se'ls demanen més sacrificis, sinó atreure'ls mitjançant una perversa reducció progressiva dels programes i la transformació de les classes en un joc interactiu superficial que poc té a veure amb l'estudi.

Carles Duarte

Al delà de l'enlloc

Quan n'hi ha que s'entossudeixen a considerar la cultura catalana com una anomalia residual i viuen com un desafiament a la seva pròpia personalitat l'existència d'una realitat diferent, convé, a més de reivindicar la llarga i brillant tradició de la literatura catalana, plantejar-se amb esperit d'exigència la nostra vida cultural. Si existim, malgrat els intents d'ocultar-nos i de silenciar-nos, és perquè no hem renunciat ni a l'ambició ni a l'excel·lència creativa. Joan Triadú qualificava de Segle d'Or el nostre segle XX. I perquè el segle XXI també ho sigui és fonamental, d'una banda, esquivar l'exaltació de la superficialitat i de la banalitat, dissortadament tan habituals, i, de l'altra, estimular i valorar el talent i la solidesa. Formulo aquestes consideracions per destacar la contribució singularment rellevant que Mònica Miró Vinaixa fa a la Catalunya d'avui. La fa com a experta en el món clàssic, arrel fecunda que Miró ens acosta d'una manera alho-

ra profunda i entenedora. Però, a més, hem de posar en relleu l'interès de la seva obra literària. El seu darrer llibre és el poemari *Al delà de l'enlloc*, un volum d'una gran volada que Miró estructura en quatre parts: "Conreu dels cossos", "El lloc on l'ull descansa", "Aorist imperfect" i "Una darrera casa". El llibre s'inicia amb un poema preliminar que acaba amb uns versos que ens expliquen el sentit del conjunt i el de cada un d'aquests capítols: "Mentre et sigui llegut / de trepitjar la terra, / aquest tros de no-res, / el glop de llum i d'aire / que els déus et van donar, / conrea, doncs, els cossos, / celebra amb els sentits / el lloc on l'ull descansa, / estima't el passat / com si fos viu encara, / i fes de cada mot / una darrera casa". El tacte, la contemplació, la memòria i l'arrelament en els indrets, en les persones, en la paraula. Es tracta d'una poesia que, sempre en diàleg amb els clàssics, parteix de la reflexió i del pensament, a cops fins i tot sapiencial, però no és pas freda, sinó

vital i busca la construcció de proximitat amb qui la llegeixi. N'aporto uns breus fragments de la primera part: "Conèixer el cos / només per quan es queixa / és fer-ho a mitges. / Millor fora escoltar-lo / quan parla en el silenci", "Veure en la flor / el que no és flor i la fa: / la llum del sol / i l'aigua de la pluja" o "Hi ha un buit al tàlem / i el mateix buit al túmul / i res no l'omple / llevat d'un cos en préstec / que a voltes creiem nostre". A la segona part, la llum i els ulls són omnipresents i inclou versos tan bells i colpidors com aquests: "Com que els ulls són memòria, / jo sé que us veuré sempre". A la tercera, que ens parla de la presència del passat en l'ara, de "la trista mesura / de les coses perdudes", Mònica Miró anota: "Aquesta tarda / estranya de diumenge / revisc la nena / que algun dia jo era, / i se'm nua la gola". El capítol que tanca el llibre ens parla d'una darrera casa que ens és recer: "De la quietud erma, fer emergir les paraules".

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Pere Marí i Bertran

Embolics
estudiantils
a Berlín

Maria Carme Roca (Barcelona, 1955) és una gran fabuladora, com ho demostren la cinquantena d'obres que ha publicat, així com l'èxit que té entre els joves. *Sense filtres* és la seva darrera novel·la juvenil; però no és una novel·la juvenil més, per molt que hi trobem estudiants d'institut, primers amors, assetjament... I no ho és, gosaria dir, perquè M. C. Roca cargola una mica el cargol, com si es posés repes, i converteix la novel·la en una experimentació formal ben interessant i en uns continguts prou originals com per allunyar-se de les tòpiques novel·les d'institut. Formalment, tot i l'estructura clàssica (presentació, nus i desenllaç), aconsegueix de donar-hi un aire innovador: el narrador protagonista, l'Anton, un jove berlinès de 13 anys, explica la història en primera persona, adreçant-se als lectors i increpant-los i tot; hi juga amb aspectes formals diversos: piulades; recursos tipogràfics variats (esquemes, gràfics, dibuixos...); un parell de mots de vici característics de l'Anton al llarg de tota la novel·la; una estructura capitular ben original, ja que la presentació la formen un capítol zero i cinc capítols negatius, mentre que el

nus, que abraça tota la segona part, té set capítols numerats en positiu, i el desenllaç es redueix a un breu epíleg.

Els continguts no són pas fàcils de resumir en poc espai, perquè, en paraules del narrador, són "uns fets embolicats dignes d'una novel·la de misteri (bé, potser no n'hi ha per a tant)" (pàg. 155).

Uns fets que el mateix narrador de tant en tant ens va resumint i que podríem sintetitzar en un conjunt de canvis, tirant a desgràcies, que l'Anton ha d'entomar, com li anuncia una veïna una mica estrafolària i visionària, la Greta, quan fa els 13

anys, un número amb molta càrrega i connotacions, com li recorda el seu germà Oscar (pàg. 139-141): li surten grans, s'enamora d'una professora, el seu avi, que sempre li és un puntal, ha d'anar a una residència, i, sobretot, es veu involucrat en una conxorxa de la qual acaba sent un dels engranatges principals, cosa que li porta molts problemes, tot i que n'acaba traient algun profit.

Una novel·la que hauria qualificat de rodona si no fos per un parell de qüestions que no es poden obviar: el registre lingüístic del protagonista no acaba de ser versemblant i l'edició podria haver estat molt més rigorosa.

SENSE FILTRES

Autora: Maria Carme Roca
Editorial: Santillana / Grup Promotor
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020
Nombre de pàgines: 165

Joan Cuscó i Clarasó

Poesia
per viure

En aquest nou poemari, en gallec, de Carlos da Aira, retrobem un autor compromès amb la paraula i amb la vida. Els sis poemes que conformen el llibre, acompanyats de les corresponents (i ben escollides i ben fetes) fotografies d'Alexandre Folgoso, també ben poètiques, és un *in crescendo* que a partir del cos reivindica la vida amb la màxima plenitud. El tempo es fa cada vegada més fort i porta el lector des del concret fins a la màxima voluntat de transformació de la vida. Conscient de totes les limitacions i de totes les misèries del present projecta la voluntat de crear vida.

Al llarg del poemari apareixen els grans temes que haurien d'ocupar i de preocupar els humans: la llibertat, la memòria, la violència, el temps, el somni, la justícia... I ho fan, sempre, relligant el local amb universal i el popular amb el culte. De fet, una de les idees del llibre és copsar la complexitat de l'ésser humà i veure que les paraules són buides sense el cos (el gest i el tacte), que la raó no hi és sense les emocions i que el present

no existeix sense la memòria (sense les arrugues): "*Das nosas enguarras nace potencia do futuro*" (de les nostres arrugues brosta la potència del futur).

El poema és el punt de partida de l'incendi que ha de transformar la matèria humana. I és que el vell Prometeu donà als humans el foc (per cuinar, per escalfar-se, per socialitzar-se i per transformar la matèria) i, també, la saviesa i la paraula per fer-se lliures. Per això Da Aira reclama la paraula viva que no eviti l'acció: "*E o verso que neutralice / o medo ó infinito / é engalaxe*" (el vers que neutralitzi / la por a l'infinit, / a enlairar-se).

La ferida no atura la vida. Ans al contrari, la fa més rica. L'abisme no frena les paraules. Ans al contrari, les fa més plenes. La pell no ens diferencia: ens fa més humans. La mort no frena la vida: la promou.

Carlos da Aira juga amb la paradoxa per fer-nos pensar, per exemple quan parla de l'arruga i del futur i parla de la violència necessària. De la mala llet per obrir en canal la societat injusta i putrefacta que ens envolta. Perquè no hi ha ordre sense caos: "*Que o caos é a unica orde posible / para acadar o dominio da razón*" (que el caos és l'únic ordre possible / per dominar la raó). Per això, la poesia ajuda a sortir de la incertesa, diu. I de lluitar contra la desmemòria obrint reguerots a la consciència.

PUNTO DE IGNICIÓN

Autor: Carlos da Aira
Fotografies: Alexandre Folgoso
Editorial: Saurobuku
Lloc i any d'edició: Ourense, 2020
Nombre de pàgines: 70

NOVETATS EDITORIALS

'Hi havia una vegada a Hollywood'
Quentin Tarantino / Ed. 62

Aquesta és la primera novel·la del director de cinema Quentin Tarantino, basada en la pel·lícula homònima. Rick Dalton és un actor de televisió caigut en l'oblit i alcohòlic. Cliff Booth, el seu doble, no és millor que ell, insinuen que fins i tot ha matat. Tots dos (Leo DiCaprio i Brad Pitt en el film) són els antiherois d'aquesta història.

'Cinc cèntims sobre Lenin'
Teffi / Males Herbes

Teffi era el nom artístic de Nadejda Aleksàndrovna Lókhvitskaia (Sant Petersburg, 1872 - París, 1952), escriptora que en aquesta narració (entre crònica i narració) descriu l'ambient de la Revolució Russa de 1917. Amb sàtira, això sí. I de la seva mirada no se'n va escapar ni el mateix Lenin, tot i que se sap que la llegia. Òbviament, es va haver d'exiliar...

'El noi de Buchenwald'
R. Waisman / S. MacLelland
Fanbooks

Romek Wajzman és un nen alliberat l'any 1945 del camp de concentració de Buchenwald. No sap si la seva família és viva, i amb alguns centenars de nois que estan en la mateixa situació, desemparrats i indignats amb el món, es dedican a la violència fins que algú els rescata d'aquest pou. I en això hi té molt a veure un geni, Albert Einstein.

'Mirmanda i el tapís de la Creació'
Marc Grijalvo / Ed. Cal·lígraf

Novel·la històrica sobre la croada contra el regne d'Aragó, liderada per Felip III, rei de França. Enmig de tot això, uns joves i un ésser mitològic que esdevé el seu company inseparable. El relat ens submergeix en un món de set segles enrere, a mig camí entre la realitat i la fantasia, de batalla en batalla. I tot per poder arribar a Mirmanda...

'Les màquines del caos'
Ricard Efa
Mai Mes Llibres

El sabadellenc Ricard Fernàndez, més conegut com a Efa, és un personatge de referència en el còmic que publica ara la seva primera novel·la. Un homenatge al *ciberpunk* en què es dibuixa un món amb dues potències separades per un mur gegant de ciment i tres dones que amb la seva determinació fan avançar els esdeveniments.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Casa de Sant Miquel

“ La noia de l'Empordà

Els de Vic diuen que marxen quan s'acosta Sant Miquel, cap a Llançà o Platja d'Aro per posar-se ben vermells.

Que se'n vagin, que se'n vagin. Qui se'n va, no sap què es perd; i jo, que soc de l'Escala, vaig a Vic sempre que em lleu.

Hi vaig pel Mercat de Música, i també el temps de bolets, m'hi escapo a la primavera, hi torno per Sant Miquel.

Hi tinc amics, hi trobo colla, estudiants, passarells, els de "Sau", un bateria que té nom a tot arreu.

No em trobareu a l'Ofici, el deixo per als més vells; trauré el cap a les sardanes, a cada ball i concert.

Els de Vic diuen que marxen cercant un sol més roent i jo, que soc de l'Escala, vaig a Vic per Sant Miquel. ”

Maria Àngels Anglada

AUTOR
Maria Àngels Anglada (1930-1999)

OBRA
'Crida a les festes'
Ajuntament de Vic, 1993

INDRET
Casa natal de Sant Miquel dels Sants

MUNICIPI
Vic

COMARCA
Osona

La casa natal de Miquel Argemir i Mitjà, patró de Vic amb el nom de Sant Miquel dels Sants, es troba al número 9 del carrer de Sant Hipòlit que avui porta oficialment el seu nom. Sacerdot trinitari descalç mort a Valladolid el 1625, va ser beatificat el 1779 per Pius VI i canonitzat el 1862 per Pius IX. Jacint Verdaguer li va dedicar un poema, que podem llegir davant la iconografia del sant a la façana. L'escriptora vigatana Maria Àngels Anglada descrivia amb ironia, en aquest text destinat a ser la crida de la festa major de 1993, un costum de molts vigatans per la celebració de Sant Miquel: marxar a la platja.

ENDRETS.CAT

5è CONCURS NARRATIVA CURTA LA GRALLA

LA GRIP DEL 1918

Ferran Llistosella Vidal Granollers

Il·lustracions: Maria Peix

Ja és fora. El vaixell ara surt per la bocana del port i es comença a veure més petit; a ell ja fa estona que no el veiem. Hem anat tots a acomiadar-lo, grans i petits. Més d'un ha plorat. Jo n'he tingut ganes, però no he pogut. Ja fa molt de temps que no puc. No el veuré més. Del 1918 al 1956 han sigut 38 anys sense ell i ara estic altre cop igual, sense pare.

—Àvia, què li passa a la mare? La teniu a dalt en una habitació fosca i veig que tot sovint ve aquell home del maletí negre.

—No et preocupis i ves a cuidar els teus germans.

—I el pare, quan vindrà?

—El més segur és que vingui per Nadal, ara és a prop de Lleó.

—Per què sempre és lluny de casa?

—Perquè fa una feina molt important, porta les obres d'una presa. Ja t'ho explicaré més bé un altre dia.

Penso, no caldrà perquè sé molt bé el que és una presa.

—Però, ho sap que la mare està malalta?

—Sí, ja li he escrit una carta, però encara no ha respost.

Avui se l'han endut a l'hospital. Diuen que allí es curarà més ràpid, però han tingut feina per trobar-li lloc. Tots els hospitals són plens de gent que té la grip, com la mare.

Nosaltres hem marxat cap a Sant Aniol amb l'avi i la seva vella tartana. Hem fet nit a Santa Coloma, perquè el camí fins a Sant Aniol és molt llarg. L'àvia s'ha quedat a Calella per cuidar la mare, que no té ningú més. Tota la família la té a Madrid.

A Sant Aniol havíem de fer passar el temps, ara que encara quedava una mica d'estiu. De tant en tant jo ajudava l'avi en les feines del camp, sobretot m'agra-

dava brillantar les pomes que havien d'anar a mercat, especialment les vermelles, que de semblar brutes passaven a semblar "perles", com deia l'avi.

També anàvem algun dia a estudi amb una noia més gran del poble. Jo amb gairebé 6 anys ja començava a saber de números i una mica de lletra. Em fixava en els títols dels diaris de l'avi i li preguntava què deien. Ell no em feia gaire cas, però sempre deia el mateix, mira que això és castellà!

Els meus germans, de 4 i 2 anys, no s'adonaven de res. Jo veia que les coses estaven canviant i que potser canviarien molt per a nosaltres. Sentia els grans com deien que hi havia molts morts per culpa de la grip d'aquest any, tant aquí com a tot el món, una cosa que no s'havia vist mai. Jo tenia molta por per la mare.

Ara ja fa dos mesos que no la veiem. Ens diuen que vindrà a trobar-nos quan estigui bona. No m'ho crec. Un dia avisen l'avi que el missatger ha deixat una carta per a ell a la cantina. "La mare és morta", penso jo. I això és el que diu l'avi quan torna del poble amb la carta. Què farem ara?

El pare va tornar de Lleó, avisat de la mort de la mare. Uns dies després li vaig sentir a dir que la feina no li anava gaire bé i que pensava canviar. L'endemà de l'enterrament de la mare, al qual no ens hi van deixar anar, el pare va comunicar als avis la seva decisió d'anar-se'n a un altre país, on es pogués guanyar més bé la vida. Li havien parlat de Buenos Aires com un dels llocs més bons per trobar feina, que el país era molt endreçat i que no tindria cap problema amb l'idioma.

Els avis no s'ho creien, ja que precisament ara que s'havia quedat sense dona i amb tres nens no era el moment de plantejar aquests disbarats.

Així ho deia

l'àvia amb molta vehemència, estava feta una fúria i discutia sense amagar el plor. L'avi, que també pensava el mateix, callava amb la seva cara més llarga.

Uns dies després el pare els va dir: "D'aquí a quinze dies me'n vaig. Els nens ja vindran quan estigui establert i tingui feina". I així va ser. Vam quedar sols els tres germans i els avis. Ells, amoïnats i tristos com no els havia vist mai; nosaltres, sorpresos pel que estava passant. Començàvem a sentir-nos sols, cadascú a la seva manera. En poc temps havíem quedat sense mare i amb el pare a deu mil quilòmetres de distància i els avis amb la responsabilitat de la cura de tres nens i el fill ben lluny.

A la mort de la mare ara es va afegir la marxa del pare. Això em va afectar per molt de temps, jo diria que per sempre. En cada moment important de la meua vida he pensat "què estarà fent ara el pare? Hauria de ser aquí!".

Al cap de sis mesos de ser fora, vam rebre una carta del pare explicant que ja tenia feina i lloc per viure. "Envieu-me els nens", deia al final de la carta. Això als avis els va fer reviure la indignació d'aquell dia, quan els va dir que marxaria, però alhora van tenir la tranquil·litat de saber que el seu fill estava bé. Els avis van respondre que si volia els nens els havia de venir a buscar. No veien com uns nens tan petits podien fer sols un viatge tan llarg, de trenta dies i per mar! La cosa va quedar de moment aquí. El pare, al cap d'un any, ho va tornar a intentar i la resposta va ser la mateixa. Ja no se'n va tornar a parlar més.

La situació en què van quedar els avis els va sobrepassar i aviat van canviar les coses per a nosaltres. Ens van internar a uns col·legis de Mataró: els nens, rapats al zero, als capellans, i la nena, a les monges del costat. D'aquests anys d'internat no tinc gaires records bons. Va ser una època molt estranya: estàvem amb molta gent, però cada un de nosaltres se sentia molt sol. El que sí que em va quedar gravat és el tarannà dels capellans.

L'avi ja no podia fer la feina del camp, cada dia li costava més. "No sé què haurem de fer", deia l'àvia, i jo, un marrec de 15 anys fent de cap de família, li deia:

“Àvia, no pateixi que ens en sortirem”. Vam vendre les terres de Sant Aniol a un pagès veí, el de Can Tura, i vam començar a pensar un lloc per viure, un lloc on ells estiguessin bé i nosaltres poguéssim anar a estudiar.

Així va ser com vam llogar un pis a Barcelona, al carrer Minerva, a prop de la Diagonal. L’avi era el més reticent a fer el canvi. Deia que aquell pis estava en un carrer massa estret que no podria veure el cel. Nosaltres li vam dir: “La cosa ja està feta. Vostè podrà sortir i veure el cel, els carrers i places de Barcelona i el seu tragí. Ja veurà com s’hi avesarà aviat”.

En cada moment important de la meua vida he pensat “què estarà fent ara el pare? Hauria de ser aquí!”

No va tenir gaire temps de fer-ho. Un dia al matí no es llevava, l’avia el va deixar una estona més, però quan va veure que no es movia va trucar al metge: era mort. La mort de l’avi la vaig sentir molt. Entre ell i jo hi havia un lligam molt fort i una certa complicitat, encara que sempre tingués aquell posat seriós i sorrut.

Potser era que a tots dos ens faltava algú: a ell, el fill i a mi, el pare.

Els estudis m’anaven bé, però moltes matèries no m’interessaven perquè tenia pressa per acabar i poder començar a treballar i així ajudar a casa, que els diners de la venda de les propietats de l’avi s’estaven acabant. Mentre jo pensava aquestes coses, l’avia, ja molt gran, no estava per a res. Va morir un dia en què el cel era roig, com aquells cels que veïem de bon matí amb ella a Sant Aniol.

Així va ser com vaig rebre la torxa de la responsabilitat de la família, família de tres germans, de 17, 15 i 13 anys. Això juntament amb l’obligació d’espavilar-me per fer-la tirar endavant.

La vida va seguir i nosaltres vam anar definint el nostre futur, com la resta de joves de l’època. Això sí, fem excepció dels tres anys de la Guerra Civil, que a nosaltres ens van acabar d’endurir, sense gaires miraments. Després, quan vam poder, ens vam casar i vam tenir fills. El nostre pare a l’Argentina es va tornar a casar i va tenir dos fills més. Ja érem cinc germans, encara que no ens coneguéssim. Teníem contacte amb el pare a través de les cartes que s’escriuïen la seva segona dona i les nostres. Cada carta duïa sempre alguna fotografia per saber més de nosaltres.

Un dia en una reunió familiar el germà petit va dir:

–Per què no escrivim al pare i li diem que vingui a veure’ns?

–El viatge és molt car i no sé si se’l podrà pagar –vaig dir jo, que sabia la situació real del pare.

–Paguem-li el viatge nosaltres –va dir el petit, al qual els negocis li anaven bé.

–Si vosaltres tampoc podeu, ja me’n faré càrrec jo.

L’estiu del 56, doncs, el pare, amb 71 anys, va venir per estar tres mesos amb nosaltres: el vam conèixer i ell ens va conèixer a nosaltres.

En anar-lo a rebre, tots teníem el mateix pensament: com sabrem que és ell? Algú portava fotografies per fer més fàcil la trobada. No van caldre. Mentre el vaixell feia les maniobres per atracar, la coberta ja era plena de viatgers que buscaven els seus parents, movent les mans enlaire. Jo el vaig veure de seguida. Segur que era ell, tenia el posat de l’avi. “Mireu allí, a la dreta, el de l’americana blau marí”. Una vegada a terra ens hi vam atansar tots: els tres germans al davant. Gairebé no sabíem què dir. Quan ens vam abraçar amb aquell silenci tens, vaig estar a punt de plorar.

L’estada amb nosaltres va tenir un desenvolupament progressiu, primer era com si el pare fos un estrany, un amic que començàvem a conèixer, i després, a poc a poc, el tracte es va tornar més familiar. Fèiem trobades, excursions i visites a la ciutat, sempre tots junts. També vam anar a Sant Aniol de

Fines-tres a veure la casa dels avis i les seves antigues terres. Aquí va plorar ell.

Ens va ensenyar a jugar a la *canasta* i fèiem partides que podien durar més de quatre hores. Això creava complicitats i a poc a poc ens anàvem coneixent. Durant aquests dies ningú li va retreure la seva decisió d’anar-se’n i deixar-nos sols amb els avis. Potser és que ja feia massa temps d’això... Els tres mesos van passar molt ràpid. El dia de la marxa del pare vam anar, també tots, al port a acomiadar-lo. Sabíem que aquell comiat era per sempre i això ens feia estar amb el cor encogit. Va ser un moment de forta emoció i alhora de ràbia.

En tornar del port em van venir al cap, desordenats, els records dels anys passats sense pare ni mare. He estudiat, treballat, passat una guerra i he trobat una dona que sembla vinguda del cel, amb la qual he tingut fills. Ara penso en cada un d’ells, com si fos jo a la seva edat, i desitjo amb totes les forces que no sàpiguen mai el que és viure sense els pares. En el meu interior hi ha un gran buit, que, per molts anys que passin i per molt que la vida em pugui anar bé, no es podrà omplir mai: “Maleïda grip del 18!”.

Messiadestome

Col·laboren:

La Gralla

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

En la propera edició: Santi Montagut, de Granollers

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

180

Dites sobre la salut

En el terreny lingüístic, sempre hi ha una part que no és gens àrida, al contrari, ben simpàtica i amena, com són els refranys, que sovint oblidem però que existeixen i els hem de rescatar de l'oblit quan ens són ben útils. Avui en veurem de referents a la salut.

El primer refrany podria ser dietètic: *Una poma cada dia el metge t'estalvia*, que també té un paral·lel anglès (*An apple a day keeps the doctor away*). N'hi ha un altre amb el mateix significat: *Una poma cada nit treu al malalt del llit*. N'hi ha que parlen de l'aigua, font de vida, i de l'alcohol: *Molt vi és metzina, l'aigua, medecina*. Recordem que *metzina* significa 'verí' i curiosament aquest mot és l'evolució en català del llatí *medicina*, que ens ha arribat per via culta.

També se sol dir que: *La dieta és la medicina més discreta*. Discreta però força efectiva. O també, i és ben cert, que *Qui té sanitat és ric i no ho sap*. O fins i tot *Sanitat val més que riquesa*. Ja ho diuen els metges: cal seguir una bona dieta, cal estar actiu, tenir entusiasme i ser optimista davant els fets que afrontem a la vida i dormir les hores que convé.

Aquest escrit és a la salut de tots i totes els qui hi deixen la pell cada dia! I és que *De metge, boig i poeta, tots en tenim una miqueta*.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

TECNOLOGIA

AMIC / TECNONEWS

Recomanacions perquè la wifi vagi millor

En l'últim any fem més vida a casa que mai: teletreballem, fem classe, veiem més pel·lícules o juguem a videojocs, etc., fins i tot fem exercici en línia al menjador. Això també significa que li estem demanant més a la nostra wifi. I quan no funciona bé, és una font terrible de molèsties i insatisfacció. Per això, hem parlat amb Pushkar Sharma, cap de productes de connectivitat de Google Nest, i ens ha donat alguns bons consells perquè la teva wifi domèstica vagi encara millor.

1. Comprova que el teu *router* estigui actualitzat:

Si el teu *router* actual té més de tres o quatre anys, verifica que sigui compatible amb el senyal wifi de 5 GHz. Alguns *routers* antics només admeten senyals de 2,4 GHz i això pot fer que els teus dispositius resultin molt més lents. És alguna cosa així com tenir un cotxe que no és prou ràpid per conduir per autopista. L'ideal és tenir, com a mínim, un *router* amb un sistema 802.11ac, perquè pugui utilitzar també les freqüències de 5 GHz, que són com l'autopista alemanya del wifi, amb més carrils i límits de velocitat més alts.

2. Sempre, sempre, protegeix la teva xarxa amb una contrasenya:

Sí, d'acord, tenir una xarxa *oberta* sense contrasenya és molt còmode perquè t'evites la molèstia de recordar una contrasenya complicada. Però si no la protegeixes amb una contrasenya, qualsevol pot accedir al teu wifi, la teva xarxa, els teus dispositius i les teves dades. Fins i tot algú que passi amb cotxe pel teu carrer. Aquests accessos, com a mínim, alenteixen la teva xarxa. Tria una contrasenya segura, que sigui difícil d'endevinar, però que et resulti fàcil de recordar.

3. Crea una xarxa wifi independent per a convidats:

Si tens fills a casa o reps moltes visites, segur que has donat la contrasenya del teu wifi a molta gent. El millor en aquests casos és configurar una xarxa específica: és una segona xarxa que permet als teus

convidats connectar-se i gaudir d'una bona experiència, sense afectar la seguretat i la privacitat dels teus propis dispositius.

4. Prioritza els teus dispositius i serveis:

Hem observat un augment de persones en línia –per treballar, aprendre, comprar o jugar– i això significa que les xarxes estiguin cada vegada més congestionades, la qual cosa genera que internet vagi més lent i que les teves videotrucades es congelin. I si molts dispositius i serveis estan demanant amplada de banda alhora, aquest problema pot ser encara major.

5. Col·loca el *router* en un punt central de casa teva:

El senyal wifi és més feble com més lluny estàs del *router*. Si tens el *router* al costat de la porta del carrer, segurament els vídeos trigaran bastant a carregar-se quan usis un dispositiu en un dormitori retirat. En la mesura que sigui possible, col·loca el *router* en un lloc cèntric de la casa. Per descomptat, això dependrà d'on t'hagi posat la connexió el teu proveïdor d'internet. I, si no t'importa que el *router* estigui a la vista, posa'l en un espai obert. Si és possible, evita amagar-ho en una prestatgeria o en una còmoda. Notaràs que el senyal wifi és molt millor.

6. Si a casa teva hi ha zones amb mala cobertura...

Et pot interessar crear una xarxa en malla. Google Wifi i Nest Wifi són sistemes en malla, que poden estar formats per un grup de *routers* (punts wifi) que es comuniquen entre si i formen una única xarxa que cobreix perfectament un espai ampli. La potència d'una xarxa d'aquest tipus varia en funció d'aspectes com ara la grandària de l'habitatge i el proveïdor de serveis d'internet, però la idea és que aquest sistema proporciona una bona cobertura constant a tots els dispositius connectats a tota la casa. En el meu cas, m'ha servit per tenir una bona wifi fins i tot al jardí. Ideal per als mesos d'estiu!

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

METALLICA
 'Metallica (The Black Album)'
 Elektra, 1991

Ja fa 30 anys d'un dels àlbums més significatius de la història del metal mundial. El disc s'enceta amb el *riff* diabòlic d'"Enter Sandman" i segueix amb "Sad But True", "Holier Than Thou" i "The Unforgiven", la primera sorpresa per als que fins al 1991 havien considerat Metallica com una banda només de metal. Aquí, amb una balada antològica, els nord-americans gosaven flirtejar amb el rock (i fins i tot el pop), un flirteig que va passar a ser directament sexe a "Nothing Else Matters", la peça més coneguda del repertori de Metallica que els va obrir les portes de les radiofòrmules i que va fer que desaparegués l'al·lèrgia al grup que tenien molts dels nostres progenitors. Si us agrada el rock dur, el *Black Album* de Metallica és un disc del tot imprescindible que tres dècades després

manté tota la vigència i no ha perdut pistonada. També és el disc més venut de la història de la banda americana i se'n van arribar a despatxar més de 22 milions de còpies. Metallica, per cert, segueixen vius i trepitjant escenaris i tres o quatre peces del *Black Album* no fallen mai al seu repertori. Ah! Durant la gravació del treball tres dels quatre músics de la banda es van acabar divorçant. L'únic que no ho va fer va ser el cantant i guitarra James Hetfield. Havia escrit "Nothing Else Matters" a la seva dona...

NOTES

El festival Maleducats se'n va amb Trueno al Coliseum

El Maleducats, el primer festival internacional de música urbana de Catalunya, ha fet un canvi de rumb obligat per la pandèmia i aquest any es reformula amb un concert de l'estrella del rap argentí Trueno. Aquest bolo, a més, no es farà a Terrassa com estava previst inicialment ni a l'aire lliure sinó que tindrà lloc al teatre Coliseum de Barcelona el 17 de juliol amb el vallesà Lildami també al cartell. D'aquesta manera, la primera edició del Maleducats en format festival *convencional* a Terrassa s'ajorna fins al 2022 (l'edició de 2020 ja es va haver de suspendre per culpa de la Covid). Les entrades ja adquirides per l'edició que s'havia de dur a terme del Maleducats el 2020 es poden bescanviar pel concert de Trueno + Lildami o bé sol·licitar-ne la devolució a partir del 19 de juliol. Les persones que tenien entrada per Maleducats 2021 poden bescanviar-la per aquest concert o reclamar la seva devolució també a partir del 19 de juliol. Aquesta decisió, segons expliquen des de l'organització

(Abril Produccions, Èxits Management i l'Ajuntament de Terrassa), es deu a les circumstàncies excepcionals, a la crisi de la Covid-19 "i a la voluntat de garantir la seguretat i l'experiència satisfactòria per a tots", tant del públic com dels artistes i la resta de professionals involucrats. Pel que fa a Trueno, es tracta d'un raper i cantant de trap argentí que, amb només 19 anys, s'ha convertit en un dels principals referents del gènere a Llatinoamèrica. Fins ara té un únic LP d'estudi, *Atrevido* (Neuen, 2020), i fa col·lecció de visualitzacions sobretot a YouTube.

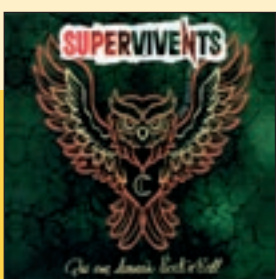
EL TEST Xavier Bardolet

Primer instrument que vas tocar? Una melòdica que encara corre per casa. Després va venir la flauta dolça, el violí i el piano. **Primer grup del qual vas formar part.** Tinc el record d'un ball de Cap d'Any a un balneari de Caldes de Montbui amb l'Orquestra Paradís. **Primer disc que et vas comprar?** *En Joan sense por*, un conte infantil en format de disc *single*. **Quants discos tens?** Uns 40, i molts de perfil clàssic. **Salva'n tres.** *Festa major*, de La Trinca; *Verges 50*, de Lluís Llach, i algun de The King's Singers o The Swingle Singers, formacions de cant a *cappella*. **Un concert (com a públic) per recordar.** The Rolling Stones a l'estadi Olímpic de Montjuïc, a Barcelona, l'any 1990.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

SUPERVIVENTS
 'Qui em donarà Rock'n'Roll'

BONESTORM
 'L'escala circular'

ARTURO GAYA
 'Bonaire 12'

Per als amants del rock honest de tall clàssic arriba el disc de debut de Supervivents, un grup format per patums de l'escena osonenca (liderats per Jordi Comerma) amb una mitjana d'edat que deu vorejar la cinquantena. El treball, però, no és feixuc sinó que sona fresc i energètic i és tota una declaració d'intencions. Supervivents n'han passat de tots colors però a base de rock'n'roll i actitud segueixen al peu del canó fent honor al seu nom. En temps de *traps*, mestissatges festius i bases pregravades s'agraeixen discos atemporals i analògics com aquest. Llarga vida!

Nou àlbum de la formació osonenca de punk-rock Bonestorm. Aquesta vegada, a més, han aconseguit un so rodó i més *endreçat* que en les seves produccions anteriors gràcies a haver enregistrat a l'estudi de Jordi Casadesús (La Iaia) i comptar, de nou, amb Joan Peiron a la producció. El disc és un tro ben travat i hi destaca una versió hardcore d'*Em dius que el nostre amor*, una cançó de Toti Soler que ja havien enregistrat altres osonencs com Quimi Portet. Per cert, l'àlbum és a les plataformes habituals però ben aviat n'hi haurà una edició en cinta de casset!

Arturo Gaya porta més de 40 anys trepitjant escenaris sobretot formant part del mític grup Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries. I sense deixar els Quicos, Gaya debuta ara en solitari en un disc amb 12 cançons on mostra la seva faceta de cantautor amb peces costumistes plenes de records d'infantesa viscuts al carrer Bonaire número 12 de Tortosa. A part de temes de composició pròpia, en el seu debut Gaya també ha musicat versos de Gerard Vergés, Enric Casasses o Carles Renau, autor de la lletra d'*Es-sència*, una de les peces més rodones del disc.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Donar valor

Hi ha coses a la vida que no les podem triar, es presenten tal qual són i no ens queda més remei que acceptar-les o esquivar-les com puguem. D'altres, però, sí que les podem escollir, i és curiós perquè si ens parem a pensar-hi una estona moltes d'aquestes coses que estan a les nostres mans poden condicionar la felicitat i benestar nostres i dels que ens envolten de bona o mala manera.

Sense anar més lluny, un dels aspectes que ens pot convertir en persones riques o pobres, al marge del nostre poder adquisitiu, és el valor que sapiguem donar a les coses que ens arriben. Després de més d'un any de pandèmia i amb totes les limitacions de mobilitat i econòmiques que això ha comportat per a moltes persones, crec que hem pogut descobrir i valorar coses que tenim a l'abast de la mà i sobre les quals no havíem parat mai atenció. Paratges naturals del nostre entorn que ens han sorprès, moltes vegades no per la seva bellesa sinó per la seva proximitat. Sortir a fer esport encara que sigui amb la bicicleta vella que teníem abandonada al garatge feia més de deu anys. Llegir els llibres endar-

rerits o parlar més amb els veïns són només algunes de les coses que no estàvem acostumats a fer i a les quals no podíem dedicar temps, i que d'alguna manera durant aquests mesos han acabat substituint altres activitats com viatjar fora del país o assistir a esdeveniments multitudinaris.

Tot plegat és un acte de consciència. Puc gaudir d'un bon vi, d'una anyada privilegiada i molt apreciat pels millors enòlegs, però també puc gaudir d'una bona cervesa fresca després d'arribar acalorat a casa o simplement d'un vas d'aigua quan tinc set. El valor el poso jo en tot moment amb el meu grau de consciència i gratitud cap a tot allò que m'arriba.

Per altra banda, si som capaços de mirar més enllà de la nostra capacitat per apreciar les nostres coses i situacions personals, siguin grans o petites, ens adonarem que donar valor als actes de les persones que ens envolten pot ser igualment gratificant i enriquidor. Reconèixer i valorar allò que fa una altra persona i compartir-ho amb ella pot ser un impuls per a ella i ens engrandeix a nosaltres com a persones. Aquí no parlem necessàriament de diners, ni tan sols de temps dedicat, un simple comentari pot ser suficient per produir la màgia i acabar transformant un moment o la vida del que el rep.

I per acabar, un consell fàcil. Si decidim deixar d'atallar-nos per les coses del passat i volem fugir de les preocupacions del futur una bona via és començar a valorar el que tenim entre mans en el nostre present continu. Bon estiu.

L'HORÒSCOP

Imma del Destí

Del 08-07-2021 al 21-07-2021

ÀRIES (Del 21/3 al 20/4)

Seràn uns dies complicats a casa, i tot és causat per la no-acceptació que tindreu davant dels problemes diaris i la necessitat que us facin més atenció del normal. Voldreu que us vinguin al darerere, però us molestarà que ho facin. Aquest punt tan contradictori és el que us farà estar malament. El millor que podeu fer és intentar no pensar gaire.

TAURE (Del 21/4 al 20/5)

Les coses us pinten força bé en molts aspectes, i el millor serà el dels amics, que és on realment veureu que les coses canvien per a bé; això us farà sentir contents i animats a continuar fent coses per canviar la vostra vida actual. És bo i val la pena aprofitar que passi. Ara bé, haureu de vigilar en l'aspecte dels diners, que volen marxar.

BESSONS (Del 21/5 al 21/6)

Haureu d'estar pendents d'algunes persones grans de la família; la veritat és que es refien molt de vosaltres i seria interessant que els donéssiu allò que demanen, una mica d'estimació i d'atenció. Heu d'estar ben contents que la gent del vostre entorn us estimi tal com ho fa, perquè se us mostren d'una manera oberta i sincera.

CRANC (Del 22/6 al 21/7)

Les coses poden arribar a ser molt boniques quan tens bona relació tant amb la família com amb els amics i especialment amb la parella, i em sap greu haver-vos de dir que al llarg d'aquests dies, sobretot en el camp de la parella, hi haurà malentesos i us caldrà ser molt pacients i raonables. Intenteu mirar d'entendre el perquè del que passa.

LLEÓ (Del 22/7 al 23/8)

Us costarà callar i escoltar, necessitareu expressar amb totes les ganes el que sentiu i vegeu; el problema és que això us farà estar molt pendents de les vostres coses i no escoltareu el que us han de dir. Si podeu, pareu de tant en tant i escolteu el que us diguin, fins i tot pot ser molt interessant per a vosaltres, ja ho veureu.

VERGE (Del 24/8 al 23/9)

Podeu tenir algun conflicte amb alguna amigat de fa temps i estaria bé que féssiu algun pas per arreglar les coses abans que es trenqui una relació de fa temps i amb uns valors que valen la pena. Sé que quan un s'enfada és difícil parar la ràbia interna, però us asseguro que sempre hi ha alguna manera de fer-ho i, a la llarga, s'agraeix.

BALANÇA (Del 24/9 al 23/10)

La família us farà estar una mica neguitosos; no serà fàcil, però haureu de pensar en positiu davant del que us preocupa i buscar la manera d'agafar-vos-ho amb més calma per, si més no, poder estar més atents amb les vostres coses personals relacionades amb la feina, on cal que pareu atenció al que es mou i us afecta.

ESCORPÍ (Del 24/10 al 22/11)

Us envairà una serietat que us desconcertarà, us costarà riure i semblarà que la responsabilitat davant de les coses més racionals sigui quasi obligatòria. Us demano que no us ho agafeu tan a la valenta i que intenteu buscar la manera de riure, segur que us anirà molt millor. Estareu bé a casa i hi haurà molt bon rotllo amb la mare.

SAGITARI (Del 23/11 al 21/12)

Tindreu problemes a la feina; encara que no estigueu malament en aquest aspecte, hi haurà una sèrie de situacions que us faran buscar la manera de canviar les coses i fins i tot de canviar de lloc de treball. No us precipiteu: és important deixar passar les coses i després tot es veu molt més bé. Mireu de sortir força, tot anirà bé.

CAPRICORN (Del 22/12 al 20/1)

Tindreu les antenes molt ben enfocades i estareu al cas de tot el que teniu al voltant i que us afecta; el millor de tot això és que podreu preveure les coses abans que passin i això us pot anar molt bé, ja cal que ho aprofiteu. Heu de mirar de ser més detallistes amb la parella, que està una mica fora de lloc i això pot portar més d'un maldecap a la relació.

AQUARI (Del 21/1 al 19/2)

Viatjar i fer un canvi d'aires, i si pot ser també de cares, està bé, bàsicament perquè canviar és renovar i enriquir, cosa que sempre obre portes a veure coses noves i a tenir més informació vàlida per al dia de demà. Si podeu, viatgeu, i si no podeu, llegiu i observeu amb més atenció, que segur que també aprendreu alguna cosa.

PEIXOS (Del 20/2 al 20/3)

No cal que us preocupeu per res, senzillament és important que busqueu la manera d'agrair tot el que us ve donat sense massa esforç o amb molt d'esforç; la veritat és que no importa si s'ha treballat molt o no: el més important és que les coses arribin i les puguem gaudir plenament i amb ganes, que per a això són i per això es treballa.

CINEMA

FESTIVAL DE CANES

Joan Millaret Valls

Marcant perfil enmig de la incertesa

Després de l'edició 73 cancel·lada per culpa de la Covid, el Festival Internacional de Cinema de Canes intenta reprendre l'antiga normalitat en la seva 74a edició amb un canvi de dates. Dins la Secció Oficial a competició sobresurt la nodrida presència del cinema del país amfitrió i amb forta petjada de dones directors. El cinema francès inaugurarà el certamen amb la pel·lícula *Annette*, de Leos Carax, el cineasta triomfador de Canes de fa nou anys amb *Holy Motors* (2012). Leos Carax torna a concurs amb el seu sisè llargmetratge, una coproducció internacional rodada en anglès, ambientada a Los Angeles i amb banda sonora de Sparks. François Ozon competeix de nou amb el seu vintè llargmetratge, *Tout s'est bien passé*, adaptació de la novel·la homònima d'Emmanuel Bernheim.

La coproducció europea *France*, de l'inclassificable Bruno Dumont, un altre reincident a Canes, compta amb Léa Seydoux com a France de Meurs, periodista de televisió, que servirà a Dumont per parlar dels mitjans periodístics i, també, del seu país. Un altre habitual, Jacques Audiard, competirà amb *Les Olympiades*, film ambientat al districte 13 parisenc, centrat en la relació de quatre joves que defineixen l'amor modern. *Bergman Island*, de Mia Hansen-Love, amb Mia Wasikowska i Anders Danielsen Lie, en què una parella de cineastes s'instal·la un estiu a l'illa sueca de Farö, el lloc on Ingmar Bergman havia fixat la seva residència.

La cineasta Catherine Corsini concursarà amb *La fracture* després de la seva darrera participació a Canes a Un Certain Regard amb *Trois mondes*. Després de dirigir un film clau del cinema fantàstic modern, *Crudo*, guanyadora del premi Fipresci a la Setmana de la Crítica de Canes 2016, Julia Ducournau concursarà ara en la secció estrella de Canes amb la pel·lícula franco-belga *Titane*, amb Vincent

Lindon i la debutant Agatha Rousselle, un thriller fosc i d'horror amb uns pares que retroben el seu fill desaparegut feia deu anys després d'una sèrie de crims esgarrifosos.

Més enllà d'Europa i els Estats Units, la Secció Oficial donarà cabuda a cineastes de rellevància destacada de tot el món i ben coneguts de Canes. El director australià Justin Kurzel retorna a la Secció Oficial després de la seva versió de *Macbeth* (2015) i ara ho fa amb *Nitram*, nom del protagonista, interpretat per Caleb Landry Jones, qui viu amb la seva mare (Judy Davis) en un suburbi a Melbourne a mitjans dels noranta i que arrossega una vida de frustració fins que coneix Helen (Essie Davis). Una primera espasa, el tailandès Apichatpong Weerasethakul, torna a competir a Canes amb la producció internacional *Memoria*.

El japonès Ryusuke Hamaguchi, que ja havia estat present fa poc en competició amb *Asako I&II* (2018), porta enguany *Drive My Car*, amb un actor i dramaturg, Yusuke Kafuku, que vol muntar en un escenari a Hiroshima l'obra de Txékhov *Oncle Vanja*, després d'un fracàs romàntic mentre li assignen com a xofer una noia singular, Misaki. L'israelià Nadav Lapid concursarà amb *Le genou d'Ahed*. I del continent africà vindran el realitzador del Txad Mahama-Saleh Haroun, amb *Lingui*, un llargmetratge sobre una mare musulmana que ajudarà la seva filla prenyada perquè pugui avortar, i el marroquí Nabil Ayouch amb *Haut et fort*, mentre que Asghar Farhadi, un habitual del certamen francès, director i guionista de dues pel·lícules guanyadores de l'Oscar a la Millor Pel·lícula de Parla no Anglesa, *El viatjant* i *Nader i Simin, una separació*, repeteix de nou amb la seva esperada darrera pel·lícula, *A Hero*.

El cinema europeu de la Secció Oficial, amb capítol a part pel cinema francès, manté el seu valuós

pes dins del conjunt. Destaquem *Tres pisos*, de Nanni Moretti, realitzador italià present en innumerable ocasions, la darrera amb *Mia madre* (2015). *Les intranquilles*, del belga Joachim Lafosse, amb Leïla Bekhti i Damien Bonnard com a parella, en què ell pateix bipolaritat i està preocupat per tot el que no podrà oferir-li a ella. El rus Kirill Serebrennikov torna a competició a Canes després de *Leto* amb *Petrov's Flu*, basat en la novel·la d'Alexei Salnikov, en un film boig i psicodèlic, entre la realitat i la imaginació, ambientat en l'era postsoviètica.

El director danès Joachim Trier, un habitual a Canes després de competir amb *Louder than Bombs* (2015) o *Oslo, Agost 31* (2012) a Un Certain Regard, ara ho fa amb la cinta danesa-sueca-francesa-noruega *The Worst Person in the World*, amb una jove en la trentena, Julie (Renate Reinsve), sense massa compromisos, que coneix l'estabilitat emocional amb un noi més gran que ella, Aksel (Anders Danielsen Lie), autor d'èxit. La directora hongaresa Ildiko Enyedi, la vencedora del Festival de Berlín amb *En cuerpo y alma*, s'estrena a Canes amb *The Story of My Wife*, adaptació de la novel·la homònima de l'escriptor hongarès Milán Füst. *Benedetta*, de Paul Verhoeven, un drama d'època ambientat en el segle XVII, amb Virginie Efira com a Benedetta Carlini, competirà mentre s'estrena simultàniament a tot França el mateix 9 de juliol. *Compartiment núm. 6*, del finès Juho Kuosmanen, el director de la guanyadora Un Certain Regard 2016, *The Happiest Day in the life of Olli Mäki*, versa sobre una jove finlandesa que agafa un tren amb destí a la zona àrtica de Murmansk fugint d'una història d'amor moscovita i que comparteix recorregut i compartiment amb un miner rus.

Pel que fa a presència nord-americana, destaca *Flag Day*, de Sean Penn, actor i realitzador molt unit des de sempre al festival de Canes que intentarà ara refer-se del mal sabor de boca del seu pas en l'edició de 2016 amb el melodrama *The Last Face*, amb Javier Bardem i Charlize Theron. El nou film, inspirat en fets verídics i protagonitzat per ell també, ens mostra John Vogel, un pare modèlic i divertit que revela alguns secrets inconfessables que provoquen el conflicte entre pare i filla, Jennifer (Dylan Penn). *The French Dispatch*, la darrera filigrana del nord-americà Wes Anderson, en estrena mundial competint en Secció Oficial després d'inaugurar el festival de Canes l'any 2012 amb *Moonrise Kingdom*. Una coproducció britànica, alemanya i francesa que retrata diversos episodis d'un magazín de ficció que ha de tancar. D'altra banda, Sean Baker, el director de *The Florida Project*, es renyirà amb els grans noms amb *Red Rocket*.

OFERTA CULTURAL

T. Terradas

Concert d'estiu de l'Orquestra de Cambra

'Un estiu d'orquestra', amb l'Orquestra de Cambra de Granollers. Roca Umbert, Granollers. Diumenge, 11 de juliol, 20.00h.

L'OCGr ofereix un concert fresc i estiuenc, apte per a tots els públics, amb la interpretació de conegudes melodies de la història de la música, des del barroc fins al segle XX. Estrenaran l'obra *Deixalles en concert*, amb text d'Oriol Garcia i música de Joan Vidal.

Quimi Portet, a la festa major de Vic

Quimi Portet. Parc dels Estudis (festa major de Vic). Dissabte, 10 de juliol, 20.30h.

El músic i cantautor Quimi Portet actuarà aquest dissabte a Vic, en un format de Sopar de carmanyola que s'ha convocat en el marc de la festa major. Portet hi presentarà peces del seu onzè disc, un doble CD en directe titulat *Si plou, ho farem al pavelló (Live in Cincinnati)*, amb cançons escrites des de 1987 fins ara.

CINEMES

4 CHICOS Y ESTO

Regne Unit 2020. Dir. Andy De Emmony. Amb Teddie-Rose Malleon-Allen i Pippa Haywood. Fantàstic. Un matrimoni i els seus quatre fills estan a punt de gaudir d'unes vacances en família. Per això, acaben allotjant-se a la mansió del senyor Trent, un lloc que alberga centenars de criatures dissecades i grans relíquies centenàries. Durant una visita a la platja, els quatre nens descobreixen per accident una petita criatura que ràpidament es converteix en el seu amic inseparable. Però aquesta petita espècie d'animalet té un talent molt especial: concedeix desitjos. Els nens aniran gaudint cadascun dels seus desitjos. Però quan el comte Trent s'assabenti d'aquest descobriment farà tot el possible per aconseguir-lo.

A TODO TREN: DESTINO ASTURIAS

Espanya 2021. Dir. Santiago Segura. Amb Santiago Segura i Leo Harlem. Comèdia. Quan Ricardo, pare responsable bolcat en el seu fill, decideix portar-lo a un campament a Astúries amb tren nocturn, alguns pares proposen que sigui ell qui porti diversos

dels seus fills. No obstant això, no compten que en l'últim minut l'acompanyi Felipe, avi de dos dels nens, un tipus extravagant i irresponsable. Quan el tren arrenca sense Ricardo ni Felipe però amb els nens sols dins, començarà una absurda persecució per part del pare i de l'avi per atrapar el tren, i un eixelebrat viatge per part dels nens on faran totes les entremaliadures que no s'atreuen a fer davant dels grans.

CRUELLA

EUA 2021. Dir. Craig Gillespie. Amb Emma Stone. Comèdia. Cruella de Vil en carn i os, una altra vegada. La icònica malvada de *101 dàlmates*, amb el cabell tenyit meitat de blanc i l'altra meitat de color negre, i amant incondicional de les pells, és la protagonista d'aquest film. La pel·lícula narra els orígens de Cruella diversos anys abans dels esdeveniments que passaven en el clàssic de Disney. Descobrirem com Cruella es va tornar tan freda i retorçada, a més de com va néixer la seva obsessió per les pells?

EL OTRO GUARDAESPALDAS 2

EUA 2021. Dir. Patrick Hughes. Amb Ryan Reynolds, Salma Hayek i Samuel L. Jackson. Acció. Seqüela d'*El otro guardaespaldas*. El guardaespalles Michael Bryce i l'assassí a sou Darius Kincaid tornen a la càrrega en una nova missió per garantir la pau i l'estabilitat

a Europa. Bryce, encara sota recerca i sense llicència, gaudeix d'un any sabàtic, quan Sonia Kincaid, la impulsiva i perillosa dona de Darius, reapareix perquè l'ajudi a alliberar el seu marit i lluitar contra un complot mundial en el qual estan implicats un malvat grec i un cèlebre exagent.

FAST & FURIOUS 9

EUA 2021. Dir. Justin Lin. Amb Vin Diesel, Michelle Rodríguez i John Cena. Acció. Dom Toretto porta una vida tranquil·la amb Letty i el seu fill, el petit Brian, però saben que el perill sempre hi és. Aquesta vegada, l'amenaça obligarà Dom a enfrontar-se als pecats del seu passat si vol salvar els qui més estima. L'equip es torna a reunir per impedir un complot a escala mundial, liderat per un dels assassins més perillosos i millor conductor als quals s'han enfrontat; un home que a més és el germà desaparegut de Dom, Jakob.

MANDÍBULAS

França 2020. Dir. Quentin Dupieux. Amb Grégoire Ludig, David Marsais i Adèle Exarchopoulos. Comèdia. Quan Jean-Gab i Manu, dos amics no gaire intel·ligents, troben una mosca gegant viva i atrapada

al maletger d'un cotxe, decideixen entrenar-la per guanyar-hi diners. Primer va ser una roda (*Rubber*), després una jaqueta (*La jaqueta de pell de cérvol*) i ara és un borinot enorme. De la ment del geni Quentin Dupieux arriba una altra joia amb un inesperat protagonista.

OPERACIÓN CAMARÓN

Espanya 2021. Dir. Carlos Therón. Amb Julián López, Natalia de Molina, Miren Ibarguren i Carlos Librado. Comèdia. Desconegut en el món de l'hampa, amb aspecte de desgraciat i dots de concertista clàssic, Sebas, un policia novençà, és perfecte per a una perillosa missió: infiltrar-se com a teclista en Els Lolos, una banda carrinclona de flamenc-trap que tocarà en les noces de la filla d'un traficant local...

SPIRIT: INDOMABLE

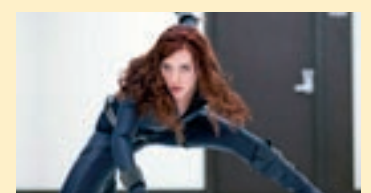
EUA 2021. Dir. Elaine Bogan i Ennio Torresan Jr.. Animació. La vida de Lucky Prescott canvia per sempre quan se'n va de la seva casa a la gran ciutat a un petit poble fronterer en el qual fa amistat amb un cavall salvatge anomenat Spirit.

UN LUGAR TRANQUILO 2

EUA 2021. Dir. John Krasinski. Amb Emily Blunt, Millicent Simmonds i Noah Jupe. Terror. Després dels fatals esdeveniments

succèits a la primera part, la família Abbot ha d'enfrontar-se als perills del món exterior mentre lluiten en silenci per sobreviure. Forçats a aventurar-se en el desconegut, aviat s'adonen que les criatures que cacen orientades pel so no són l'única amenaça que espera més enllà del camí de sorra. Seqüela de la reeixida producció *Un lugar tranquilo*.

VIUDA NEGRA

EUA 2021. Dir. Cate Shortland. Amb Scarlett Johansson, Florence Pugh, Rachel Weisz i David Harbour. Acció. Farta de fugir del seu passat, Natasha Romanoff, també coneguda com a Vídua Negra, s'endinsa en el nucli familiar dels Romanoff, compost per Yelena Belova, Melina Vostokoff i Alexei Shostakov. Amb la família una altra vegada reunida, haurà de fer front a una conspiració vinculada a assumptes del seu passat. Aquests enemics, entre ells Taskmaster, als quals haurà d'enfrontar-se Natasha, no cessaran fins a derrocar-la, obligant-la a afrontar de nou la seva història com a espia en el KGB, molt abans de Shield i de convertir-se en una Venjadora.

CARTELLERA

CAMPRODON	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Gaza mon amour	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00
RIBES DE FRESER	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Ballet: Notre Dame de Paris	-	19.00	-
RIPOLL	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Viuda Negra	-	19.30	17.15 i 20.00
VIC	Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous	
Sucre	Expediente Warren: obligado por...	20.40 i 22.05	20.40 i 22.50	17.30 i 22.15
	Viuda Negra	17.55, 18.20 i 22.30	11.40 (dg.), 13.00, 15.45, 17.55, 18.20 i 22.30	17.35, 19.45 i 21.30
	Cruella	20.20	11.30 (dg.), 15.50 i 20.20	17.30
	Viuda Negra (VOSE)	22.40	22.40	21.20
	Fast & Furious 9	17.35, 19.00, 20.20 i 22.05	11.30, 16.05, 17.35, 19.00, 20.20 i 22.05	17.45, 18.30, 20.45 i 21.40

Cuatro chicos y esto (cat.)	-	15.40	-
Viuda Negra (3D)	17.10, 19.40 i 22.10	11.25 (dg.), 16.30, 19.20 i 21.50	19.30 i 22.00
Un lugar tranquilo 2	20.45 i 23.00	20.45 i 23.00	20.00
Spirit: indomable (cat.)	-	12.00 (dg.), 15.30 i 18.55	19.00
Operación Camarón	18.20 i 20.50	18.20 i 22.50	22.00
Spirit: indomable	18.55	11.40 (dg.), 15.55 i 17.15	17.20
A todo tren: destino Asturias	17.10, 18.10, 20.00, 21.00 i 22.45	11.15, 11.40 (dg.), 16.00, 18.10, 20.00, 21.00 i 22.45	17.30, 19.20, 20.10 i 22.00
Raya y el último dragón (3D)	-	14.20	17.20

LA GARRIGA **Divendres** **Dissabte** **Diumenge** **Dilluns**

Alhambra	A todo tren: destino Asturias	18.00, 19.45 i 21.30	16.30, 18.15, 20.00 i 21.45	17.00, 18.45 i 20.30	18.00 i 19.45
-----------------	-------------------------------	----------------------	-----------------------------	----------------------	---------------

GRANOLLERS **Divendres** **Dissabte** **Diumenge** **Dimarts**

Edison	Las cosas que decimos, las cosas...	19.00 (VOSE)	19.00	19.00 (VOSE)	-
---------------	-------------------------------------	--------------	-------	--------------	---

GRANOLLERS **De divendres a dijous**

Ocine	Mandíbulas	16.00
	Fast & Furious 9	17.45 i 20.30 / 18.00 / 17.00, 19.45 i 22.30 / 21.15
	Viuda Negra (Atmos)	16.15, 18.45 i 21.30
	Fast & Furious 9 (Atmos)	16.00, 19.00 i 22.00
	A todo tren: destino Asturias	16.30, 18.30, 20.30 i 22.15 / 16.00, 17.45, 19.30 i 21.30 / 17.15
	Un lugar tranquilo 2	16.00 / 20.45
	Spirit: indomable	17.45 / 16.45 / 18.15
	Viuda Negra	19.30 i 22.10 / 18.15 / 17.30, 20.10 (dj. VOSE) i 22.40
	Tom y Jerry	16.00
	El otro guardaespaldas 2	22.45
	Operación Camarón	16.15, 20.45 i 22.45 / 18.45
	Cuatro chicos y esto	16.00
	Expediente Warren: obligado por...	20.00 i 22.15
	Cruella	19.00 i 21.30

SANT CELONI **De divendres a dijous**

Ocine	Viuda Negra	16.00, 18.45, 20.30 i 21.30
	Spirit: indomable	16.00 i 18.45
	Fast & Furious 9	16.30, 17.45, 19.30 i 22.15
	A todo tren: destino Asturias	16.30, 17.00 i 18.30, 20.30 i 22.30
	Expediente Warren: obligado por...	20.30
	Operación Camarón	22.45

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. La del meu àrid poble és antiga, per això s'esvaïa d'aquesta manera estranya. Si tingués vocals ja fóra pebrot! / 2. Replec del peritoneu i cos del Foment. A les vaques els agrada ben verda / 3. El capciró del dit. Enganxa més que un ganxo, i que dos. Ara, del dit, la part del mig / 4. Poc transparent, com el capó quan en fas remenat. En matèria de tònic no se sap, però de femelles es conforma amb una / 5. Mentre jo canto a altes hores aquesta gent truquen. Amics del Karate Assassí / 6. Centre geogràfic de Timor. De cada parell de sabates n'hi sobra una / 7. Faci passar l'estudiant. Per ser un antic poble germànic era força tendre / 8. Musiqueta per avisar que el programa començarà pel final. Campió i resident a la màniga / 9. Aquests dos també hi són, a la màniga. Com a activitat sexual és fonamental. El que té a la boca sempre resulta explosiu / 10. Transport públic a l'Amazones. Ni ha parlat ni ha parat, el pinyol del partit / 11. Tercera de tres. Com a artesana de catifes és flamenca i matadora. I tercera de terç / 12. Muller del raja, i una mica d'en Raniero, també. Pel que fa ella, és una llista que degenera fàcilment en tracte / 13. Al bisbat no la volen ni sentir. Escassa importància.

VERTICALS: 1. Com a activitat sexual al bisbat tampoc la volen veure, però si és a les fosques... Aspre al paladar / 2. El mig amic. Tan beneïta que allà a la Pampa sent tocar campanes. El menys que mig aliat / 3. No es refereix a la vena ans a la cacera. Mentre no es faci dona remenarà / 4. Començaments d'en Vinicius. Estats morbosos de formació de tumors / 5. Finals molt oberts. Tapat, nuvolós. No fa la unió però la força sí / 6. I aquesta la superfície. El masturbador de la península aràbiga. L'oremus no l'hem perdut del tot però la partida sí / 7. Del circuit radiotècnic que porta a l'autodidactisme. Lligarem núvols / 8. Pel que fa a ella, és una relació entre neurones. La de la fruita no es valora gaire, per ser el que és / 9. Vago pel purgatori per culpa d'un estendard. Una basca com ja no s'estilen / 10. De l'espècie de toro amb l'entrecuix de color de calça. Membre de la família de les aràcies / 11. Cor de carder. Interiorisme a la japonesa amb flors. Encara menys importància que abans / 12. L'Anita disfressada de varietat d'escopinya Representant canònic del fenomen de la isotropia.

SUDOKUS

AMIC

Dificultat: mitjana

					3		1	2
	7	2	5					6
8				2	6			
	6		7					4
2	4			5		8		
7	8		2		6		5	
5			3	2	4	6		
		8						
3							2	9

Dificultat: fàcil

	7							
3	5	4	7					6
	6	8		5				
		3					2	5
		7		2			3	8
6	2	5		8			9	4
7		6	2				5	
		2		7		4		3
4			3			8		

SOLUCIONS

3	1	6	8	4	7	5	2	9
4	2	8	6	5	9	1	7	3
5	9	7	3	1	2	4	6	8
7	8	1	2	3	4	6	9	5
2	4	3	9	6	5	7	8	1
9	6	5	7	8	1	2	3	4
8	3	4	1	2	6	9	5	7
1	7	2	5	9	8	3	4	6
6	5	9	4	7	3	8	1	2

Dificultat: mitjana

4	1	9	3	6	5	8	7	2
5	8	2	9	7	1	4	6	3
7	3	6	2	4	8	9	5	1
6	2	5	1	8	3	7	9	4
1	9	7	5	2	4	6	3	8
8	4	3	6	9	7	1	2	5
9	6	8	4	5	2	3	1	7
3	5	4	7	1	9	2	8	6
2	7	1	8	3	6	5	4	9

Dificultat: fàcil

B	L	A	S	F	E	M	A	I	M	P	
R	A	N	I	R	E	L	A	C	I	O	
E	S	T	O	R	E	R	A	R			
C	A	N	O	A	P	A	R	A	T		
A	N	O	C	L	A	U	C	L	A		
A	V	I	N	O	S	I	S	A	S		
P	R	O	V	I	S	U	A	B	I		
I	M	O	U	N	I	P	E	D	E		
M	A	T	I	N	A	D	A	A	K	A	
O	P	A	C	O	N	O	M	O	G	I	N
D	O	M	I	N	A	V	I				
O	M	E	N	T	U	S	E	R	D	A	
S	A	V	I	E	S	A	P	B	R	T	